

Autor: Karel Veliký

Proč? Protože ženství „proměňuje pomocí intriky všeobecný účel vlády v účel soukromý, přeměňuje její obecnou činnost v dílo určitého individua a převrací obecné vlastnictví státu ve vlastnictví a okrasu rodiny“, tolik k tomu Hegel ve své *Fenomenologii ducha*. Oproti širším mužským ambicím prý ženy touží po moci, aby demonstrovaly spíš své „omezené“ rodinné zájmy anebo – což je ještě horší – své osobní vrtochy neslučitelné s vnímáním kýženého obecného rozměru státní politiky. Nedávná kauza „přítelkyně pana ministra“ se tuto dvě staletí starou tezi zdá dobře ilustrovat a potvrzovat; i s dobovým posunem – „pokrokem“, chcete-li – že „vrchní ředitelka sekce kabinetu předsedy vlády České republiky“ jeho právoplatnou rodinu pomáhala rozložit.

Polonahé veverky aneb Kdo se chce mít jako prase v žitě, musí být svině.

Každá moc, je-li držena na správném místě, může snad být vlídná a mírumilovná, ale ve chvíli, kdy je pozdvižena na vyšší úroveň, mimo své místo, se obrací v naprostý opak, tedy v nejničivější běsnění. Totéž platí pro ženství, které dokáže být velmi mocnou „láskou-ochránkyní“, je-li soustředěno na rodinný kruh, ale mění se v trapnou ubohost, jakmile se tímto způsobem projevuje v rovině veřejných a státních záležitostí. Krátce řečeno, je naprosto v pořádku, aby žena protestovala proti veřejné státní moci ve prospěch rodinných a příbuzenských práv; ale běda, snaží-li se ženy ve společnosti přímo ovlivnit rozhodování o státních záležitostech manipulací svých slabších mužských partnerů, které dál úspěšně oslabují (S. Žižek). 1] A to se přesně v „největší polistopadové aféře“ stalo.

Věc má však mnohem hlubší pozadí. Parlamentní liberální demokracie se svým důrazem na „soukromničení“ k ženství odjakživa nutně tíhne. Současné „EU-kvóty“ ohledně zastoupení žen v *politické reprezentaci* jsou ostatně také jen důsledkem postupné, ale trvalé feminizace mužství. Dávno se přece mluví (aspoň že mluví) o „mužích v ohrožení“, o „přízraku kastrace“, „krizi mužské identity“, kdežto její nejchaotičtější veřejné projevy mají **pré** (Gay Pride, Conchita Wurst). Nehledě na to, že podle „genderu“ žádná přirozenost ani není, jen „role“ (nu, ženy bývají rozenými herečkami...). 2] A mezi druhy slizkých měkkýšů, které mocenské cachtání v kalných kalužích demokracie vyvrhuje nahoru jak exkrementy, se takto znásilňující se škeble vážně neztratí. Však se také, příznačně, a jedním dechem, konečně hovoří i o „krizi politiky“, o jejím absolutním podřazení ekonomice (domácí „politika“ jako servis pro zahraniční kapitál), o aplikaci economicistních zaklínadel na politickou skutečnost, takže partaj-čarodějka „Bude líp“ hodlá rovnou „stát řídit jako firmu“ ...

Douška těchto poznámek tedy nemůže znít jinak než: ne ženství v politice = ne

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

parlamentarismu, ne demokracii! Neboť, jak jednou pravil Franz Werfel: „Demokracie je, když politikové dělají dobré obchody a obchodníci špatnou politiku.“

Poznámky:

1] Slavoj Žižek, *Mao Ce-tung: O praxi a rozporu*, Grimmus 2011, str. 9. Recenze na knihu [zde](#).

2] „Studia pohlaví“ nejsou ničím jiným než řádnou „svinskou filozofií“ blaha v sytosti, kdy k dobrému žrasu je třeba jen najít adekvátní myšlenky a jednání. Není také žádná náhoda, že řada tzv. marxistických revizionistů, ať už zprava či zleva, skončila u feminismu. U nás se k němu dopotácel např. Milan Machovec (*Filozofie tváří v tvář zániku, Indoevropané v pravlasti*).